

Het leven van Piet

OVER PIET RAAIJMAKERS

Piet Raaijmakers werd in 1932 geboren in Oisterwijk. Hij groeide op als zoon van een schilderspatroon waardoor hij al op jonge leeftijd in aanraking kwam met het ambachtelijk verwerken van verf. Al snel kreeg Piet veel belangstelling voor de kunstzinnige mogelijkheden van dit materiaal. Hij volgde de opleiding van Docent Teken en aan de Kunstacademie in Tilburg en later -ter verbreding van zijn kunstzinnige vorming- de opleiding van Docent MO-Handvaardigheid aan de Hogeschool voor de Kunsten in Arnhem.

Piet Raaijmakers heeft zijn werkzaamheden als kunstenaar jarenlang gecombineerd met het docentschap beeldende vorming in het voortgezet onderwijs. Daarnaast richtte hij het Atelier voor Beeldende Vorming in Malden op, waar hij jarenlang directeur was en tevens lessen gaf. Na de overdracht van het atelier aan zijn collega-kunstenaars heeft Piet de lessen voortgezet in zijn eigen werkatelier aan huis in Overasselt.

In elke periode van zijn werk zijn twee kenmerken voortdurend aanwezig: de natuur is altijd herkenbaar in zijn werk, hoe abstract het ook is. Daarnaast is zijn beheersing van de verschillende schildertechnieken duidelijk te zien. Ook in zijn ruimtelijke objecten zie je dezelfde kenmerken.

Naar stijl en thema zijn in het werk van Piet Raaijmakers verschillende perioden te onderscheiden. Zo werkt hij in het begin realistisch, maar onder invloed van zijn opleidingen en de ontwikkelingen in de kunst werkt hij enige tijd abstract.

De terugkeer naar het realisme begint wanneer hij als kunstenaar geboeid raakt door het proces van verandering dat in mensen en dingen voortdurend zichtbaar is. De interpretatie die Piet aan dit proces geeft is niet alleen die van afbraak of vergankelijkheid, in zijn werk is duidelijk te zien dat mensen en dingen volgens de schilder weliswaar verweren, maar ook overleven: zij doorstaan de tand des tijds.

Aanvankelijk wordt dit thema uitgewerkt in het schilderen van ruïnes, kastelen, abdijen en kerken. Het werkterrein ligt vooral in Engeland, Schotland, Ierland en Bretagne, omdat deze landen rijk zijn aan deze historische overblijfselen. Door het plaatsen van ruïnes in zelf gecomponeerde landschappen ontstaan fascinerende, vervreemdende effecten.

Later werkt hij vergankelijkheid uit door het schilderen van de prachtige structuren die ontstaan wanneer rotsen verweren. Het ritme en de grilligheid van erosie en breuklijnen in de Bretonse rotsen inspireren hem opnieuw tot meer abstractie. Soms lijken de rotsblokken bijna tastbaar in de ruimte te staan, soms worden ze composities in een vlak. De kleuren worden intensiever, de contrasten worden groter dan in de natuur, maar de natuur blijft herkenbaar.

Het recente werk lijkt te breken met het werk uit de voorafgaande jaren omdat het thema vergankelijkheid niet meer zo zichtbaar aanwezig is. Kleur en ritme karakteriseren het latere werk. Denkbeeldige landschappen, mensen en bomen krijgen een eigen structuur en identiteit. In de uitwerking wordt het oorspronkelijke onderwerp sterk geabstraheerd weergegeven. Maar de associatie met het onderwerp blijft herkenbaar. Het is als het ware losgeweekt van de realiteit. De zeggingskracht neemt daardoor sterk toe.

En toch - hoe paradoxaal dit ook klinkt – deze schilderijen stralen een wonderlijke rust uit. De kracht van zowel ritme als kleur wordt in toom gehouden door de vaak gewaagde, maar altijd zorgvuldig uitgebalanceerde compositie. Het is een spel geworden van kleur, vorm en licht. De felle kleuren stralen optimisme en levensvreugde uit. De vergankelijkheid lijkt overwonnen, de natuur doorstaat de tand des tijds.

Piet is 90 jaar geworden.